

DUSZNIK (1) *sb m*

V sg duszniku.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

*Nieprzyjaciół duszy, ten, który czyha na grzeszną duszę; tu o czarcie – pokusie: [Anioł mówi do Pokusy] Co ty tu dzyłałaś duźniku/ Obludo ludzki zwodniku/ V tego dobrego człeká/ W pyelde twoiá wieczna męká/ Nie zwiedzyesz go w moiey ťtroży/ Bo przebywa w nim duch boży/ Y o mnie tu ťmieť ťzczebiotáć/ Ná ludzkie duźe ťie miotáć *BielKom Dv.**

SB